

81H-31

J 75.

AGIM
ISAKU

roman

8JH-31
J75.

Agim
Isaku

HIJA

Roman

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»
TIRANË

KAPITULLI I

Dielli po perëndonte i kuq dhe i madh sipër rrafshultës bregdetare. Mbi pellgjet e shumta të rezervatit të gjuetisë, po rrëshqiste kështu një muzg i lehtë paravjeshte, i pandjeshëm, si i zbutur nga lagështia e detit. Gjithë po aq pandjeshëm rrëshqiste mbi ujëra një varkë e lehtë dhe e gjatë druri. Në bashin e saj, mbështjellë me një xhakavento të madhe ushtarake, rrinte si i mpirë kryetari i shoqatës së gjahtarëve. Çiften e kishte të mbështetur në supin e majtë. Një djalë i ri truphequr, mbase i biri i rojtarit të rezervatit, e shtynte varkën me një hu të gjatë që e ngulte ritmikisht në tokën e butë, poshtë ujit të cekët. Vetëm kur varka po kalonte fare pranë pritës së tyre, Reshat Zagora pa në fundin e saj një rrjetë me rreth druri, nga ato që

natyralistët i përdorin për të kapur fluturat. Tani rrjeta mbliidhte dritën e fundit të asaj dite të ngrohtë.

Reshat Zagora lëvizi këmbën e djathtë që i ishte mpirë. Poshtë tij kërcitën barërat e thata. Larg u dëgjuan rrahje të shpejta krahësh. Nga fëshfërima e mprehtë ai e kuptoi se ishin rosat dhe u kthye sërish në drejtim të gjahut. Rosat i mbyllën krahët për të zënë vend në një prej brigjeve të përtejme, pas kallamave që tani e kishin tharë gjethin e tyre të fundit. U nder një heshtje e ankthshme që dukej sikur po e gërvishtte sipërfaqen e ujërave. Pastaj rosat i hapën flatrat përsëri për të zbutur uljen dhe, në çast, u dëgjuan të shtëna armësh, lehje zagarësh, pastaj rrahje të alarmuara krahësh. Të trembura, gjithë duke fituar lartësi e shpejtësi, rosat po vinin drejt pritës ku kishte zënë vend ai. Nëpër zhukat e rënduara nga kërmijtë u dëgjuan sërish kënga e bulkthave. Rosat kaluan pikërisht sipër grykës së armës së tij, por Reshati nuk pati asnjë dëshirë për të qëlluar. Ato ikën duke u përpjekur të vinin një lloj rregulli në rreshtimin e tyre. Kërkonin një vend tjetër ku të kalonin natën, mbase përtej pyllit të vogël, por Reshati e dinte se atje kishte gjahtarë të tjerë.

U dëgjuan lehje të tjera zagarësh, kësaj rradhe më afër, pastaj pllaquritje në ujë. Me sa duket ndonjë nga rosat e goditura kishte rënë në kënetë.

— Pse nuk qëlluat?

Reshati ktheu kokën dhe pothuaj u habit kur pa se nuk ishte vetëm në pritë. E kishte harruar fare Fore Farashukun, fytyra e gjerë e të cilit, dy pëllëmbë më tej, ishte skuqur e gjitha. Arma i dridhej në dorën e madhe gishta-trashë.

— Të kishit qëlluar! — tha Fore Farashuku, kësaj radhe me zë të butë, sikur përpiqej të shtypte poshtë tij qortimin që i lejoi vetes pak sekonda më parë. — Me siguri që fishekët nuk do t'ju shkonin kot. — Dhe qeshi me gjysmën e poshtme të fytyrës, si për t'i kërkuar falje.

— Pse nuk qëlllove ti? — ia ktheu fare qetësisht Reshati duke e ulur armën mbi gjunjë.

— Unë? Po ja, ashtu... kujtova se do të qëllonit ju dhe... prita, pra nuk qëllova, he...

Përtej grumbullit të vogël të pemëve që përpiqeshin më kot të dukeshin si pyll, u dëgjuan të shtëna të njëpasnjëshme. Pastaj lehje zagarrësh. Klithma të shpeshta zogjsh nate. Pllaquritje në ujë. Fërfëllimë flatrash. Krisje barërash të thata.

Reshati e theu armën siç e kishte mbi gjunjë dhe hoqi fishekët duke i kapur me thonjtë e fortë.

— Nuk do të gjuajmë më? — pyeti me një lloj pakënaqësie Fore Farashuku.

— Jo. Ti po të duash vazhdo. Unë po të pres në hotel.

Fore Farashuku u ngrit i pari.

— Unë për ju erdha. Ju e dini, se mos kam ndonjë pasion të madh për gjahun unë! Po ikim bashkë.

— Ikim! — përsëriti edhe Reshati, por nuk lëvizi nga vendi. Mbi sipërfaqen e ujit që reflektonte një dritë të mugët, po kthehej varka e lehtë prej druri. Lëvizjet e djalit tani ishin më të shkathëta. Në pupë ishte ulur një vajzë veshur me bluzë të bardhë, me sa duket ndonjë nga punonjëset e fazanerisë pranë rezervatit. Në prehër mbante një kovë të madhe plastike. Diçka trazonte pa pushim aty brenda, përhumbshëm, dhe Reshati pati ndjesinë se nga çasti në çast ajo do të fillonte të shpërndante nëpër sipërfaqen e lëmuar të ujit **ushqim për zogjtë**. Si në kohët e lashta, tha me vete Reshati duke provuar një ndjenjë qetësuese përjetësie.

— Ikim? — pyeti Fore Farashuku që rrinte në këmbë me çantën e marshimit hedhur në njërin sup.

Reshati nuk foli dhe iu duk sikur e folura e tjetrit, duke thyer qetësinë që mbretëronte përqark, i hiqte edhe atij diçka nga shpirti. Sigurisht Fore Farashuku nuk kishte asnjë faj për këtë. Mbase e kishte fajin ajo rrjeta në fundin e varkës që, pasi kishte mbledhur dritën e fundit të ditës, ishte kthyer tani për të marrë diçka edhe tek ai.

Ujërat ishin bërë të errëta dhe klithma e vetmuar e një zogu nate i ktheu në shpirt një ndjenjë të pakuptueshme turbullire. U desh edhe

pingërima tepër e veçantë e një zogu tjetër, që turbullira të mblidhej lëmsh dhe, duke u lëkundur si pendul, t'i lëndonte gati materialisht rropullitë, të cilat, teksa përpiqeshin t'i iknin goditjes së saj, ishin larguar nga vendet e veta dhe kishin dalë pothuajse në kafazin e kraharorit.

U mbështet me shpinë pas gardhit të pritës. Nga ky pozicion i ri mund të shikonte nja 500-600 metra më tej një kasolle të vogël kashte. Ndërtimi i saj, qetësia që e rrethonte, bluja e mbyllur që kullonte sipër kulmit tepër të pjerrët kishte diçka nga filmat dhe atij iu kujtua Bert Drenica. Sa muaj kishte pa e takuar? Dy? Tre? Në takimin e fundit ai i kishte thënë se po përgatitej të xhironte një film me një ndodhi disi të rrallë vrasjeje. Madje edhe titullin provizor ashtu e kishte menduar: «Ndodhi e rrallë.»

— Reshat, o Reshat! — dora e madhe e Fore Farashukut po e tundte për supi. Me sa duket për diçka i kishte folur, por ai nuk e kishte dëgjuar. Fytyra e shokut dukej e shqetësuar sinqerisht dhe atij i erdhi mirë.

— Po, — tha ai më në fund, — the gjë?

— Asgjë, asgjë... Thashë se mos ishit i sëmurë...

— Jo, Fore, jam mirë. Mos ki merak për mua.

— Po rrinit pa folur, si i përhumbur dhe unë kujtova se mos... — Fore Farashuku lëshoi një të qeshur dhe, mes së qeshurës e gjeti

me vend të shtonte: — Harrova fare se kam të bëj me një kryetar rrethi! Hallet që keni ju, problemet që ju ziejnë në kokë... Është një rreth i gjithë që pret mendjen tënde...

Goditja e topthit prej leshi që kishte ndier pak më parë t'i mblidhej në gjoks kësaj radhe ishte qendrore, pikërisht në zemër.

— Jo, — tha me nervozizëm Reshati. — Po mendoja gjëra fare pa rëndësi, madje nuk po mendoja fare, po të duash të të them të vërtetën. Po kujtoja, për shembull, kasollen në bahçen tuaj, fotografitë e Andreas varur nëpër mure...

— Ha-ha-ha! — qeshi Fore Farashuku kot, duke vënë në lëvizje vetëm pjesën e poshtme të kokës, ndërsa balli ishte po ai i pari, i tendosur dhe i vëmendshëm, sikurse sytë e vegjël. Sa mirë kishte qenë pak më parë, kur ai kishte qenë i shqetësuar. Thjesht i shqetësuar.

Si i kishte thënë në një prej takimeve të fundit Bert Drenica? Po pinin kafe në barin e qetë, ndërtuar sipër qytetit. Reshati po tregonte. Berti sillte nëpër gishta filxhanin bosh të kafesë. Luga e vogël në të bënte një zhurmë nervozuese. Pse nuk tregon edhe ti diçka?, i kishte thënë dikur Reshati. Berti kishte ngritur supet e fuqishme. Tufa e flokëve të drejtë i kishte zënë gjysmën e ballit tepër të lartë. Pastaj, duke vënë buzën në gaz me mundim, sikur kjo t'i shkaktonte dhimbje, kishte shtuar: Kur rri me njerëz si ju, është pak e vështirë të flasësh.

Më mirë të dëgjosh. Reshati e kishte kapur lehtësisht atë ton të veçantë të zërit të Bertit, por nuk kishte dashur ta besonte se ishte ironik. Domethënë?, kërkoi sqarim të mëtejshëm ai. Domethënë, kishte vazhduar kësaj radhe drejtpërdrejt Bert Drenica, ju keni fituar zakonin e keq që vetëm të flisni. Dëgjoni pak ose aspak të tjerët. Reshati kishte heshtur. Nuk e kishte pritur këtë nga një mik dhe në përgjithësi nuk i pëlqenin afrime të tilla të tepruara. Kishte vënë re se e njëjta gjë i ndodhte edhe me Greta Tytymgen, sekretaren e komitetit. Edhe ajo, duke shfrytëzuar njohje të vjetra... U ngrit, tha se kishte një takim dhe iku.

Duke kujtuar këto, Reshati psherëtiu dhe u mbush thellë me frymë.

— Eh, — bëri fare pranë tij, tani pothuajse në terr, Fore Farashuku. — Eh, hallet! Sa halle ka njeriu!

— Fore, — tha Reshati gati me inat, — nuk kam asnjë hall. Asnjë. Qartë?

— Qartë, — tha Fore Farashuku duke rregulluar edhe një herë çantën në supin e majtë.

Reshati u ngrit.

— Do ikim? — pyeti tjetri pa qenë nevoja.

Reshati u nis përpara. Kishte dalë hëna dhe hijet e tyre të gjata e të errëta dukej sikur thyenin në kalim barërat dhe zhukat anash shtegut të ngushtë nëpër të cilin ecnin. Por ata kalonin dhe bimësia ngrihej përsëri, e spërkatur me hënë.

Gjysmë ore më vonë ishin në kompleksin e hotel-klubit pranë detit. Reshati i tha shoferit të mbyllte makinën dhe të vinte të darkonte me ta, por ai iu përgjigj se kishte nevojë të shkonte pasi kishte lënë njërin nga djemtë pa qejf.

— Mund të vish nesër të na marrësh?

— Kur të urdhëroni, — tha Sabriu.

Sapo kapërcyen derën e jashtme të hotel-klubit, u mbështollën me erën e tij karakteristike, një erë vjetërsie, lagështie, kuzhine të mirë dhe tym duhani. Megjithëse gjahtarët e tjerë nuk ishin kthyer ende, të dyja sallat e ngrënies ishin plot. Ishte e shtunë. Një kamerier me fytyrë të zeshkët e tepër të mprehtë u hoqi udhë mes tavolinave. Shumë veta kthenin kokën për t'i parë dhe dy punonjës të komitetit të Partisë u ngritën në këmbë. Reshati shkoi t'i takonte. Fore Farashuku gjithashtu u zgjati dorën e tij të madhe. Njëra nga gratë e punonjësve të Komitetit të Partisë u skuq në fytyrë ndërsa thoshte fjalët e pakta të përshëndetjes dhe Reshati pati përshtypjen, se diku e kishte takuar edhe herë tjetër.

Kamerieri i priste në hapësirat mes tavolinave. Peceta e bardhë në parakrahun e tij të majtë dukej si një tabelë ku mund të shkruhejshin porositë.